

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudkyň Mgr. Lenky Krupičkové a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **R. T.**, zastoupený Mgr. Petrem Kaustou, advokátem se sídlem Čs. legií 1719/5, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2024, č. j. MSK 91834/2024, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 4. 2025, č. j. 22 A 47/2024-41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Hlučín, odbor dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 3. 6. 2024, č. j. HLUC/53059/2024/ODP/He (dále jen „rozhodnutí o námitkách“) zamítl podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“) námitky žalobce proti záznamům bodů, podle nichž bylo dosaženo 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče, a provedené záznamy potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl a rozhodnutí o námitkách potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), který ji napadeným rozsudkem zamítl.

[3] Námitku, podle níž se žalovaný nedostatečně vypořádal s tvrzením o extrémních průtazích ve správním řízení, označil krajský soud za obecnou. Neshledal, že by žalobce neměl možnost uvádět tvrzení na svou obranu; ze správního spisu plyne, že kromě podání námitek žalobce žádnou aktivitu ve správním řízení neprojevil. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, podle níž byl žalobce nečinností správního orgánu zbaven práva na odečet bodů. Ze správního spisu nevyplynulo ani to, že by byl ze strany úřední osoby osočován z neaktivity ve správním řízení, jak namítl.

[4] V dalším odůvodnění napadeného rozsudku se krajský soud zabýval charakterem řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů. Uvedl, že v tomto řízení se zkoumá pouze to, zda existují podklady pro záznam bodů, zda byl záznam proveden v souladu s podkladem a zda počet bodů odpovídá zákonu. V řízení o námitkách se naopak nerozhoduje o tom, zda řidič pozbývá řidičské oprávnění, neboť uvedené nastává ze zákona jako důsledek dosažení 12 bodů. Toto pozbytí je sankcí *sui generis* a je důsledkem toho, že řidič adekvátně nereagoval na opakované projednání přestupků a s nimi spojené záznamy bodů. Řízení o přestupku a řízení o námitkách proti provedení záznamů jsou dvě typově odlišná řízení, která se řídí jinými zásadami a mají odlišné procesní postupy. Ustanovení o prekluzivní lhůtě nelze převzít z přestupkového zákona, neboť zákon o provozu na pozemních komunikacích má vlastní úpravu. Analogicky nelze převzít ani úpravu z trestního práva. Podstatou řízení o námitkách je následné zkoumání zákonnosti již provedené evidence bodů, přičemž nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí se nemůže na výsledku tohoto řízení projevit, neboť se jedná o lhůtu pořádkovou, k čemuž krajský soud odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 7. 2011, č. j. 9 A 128/2010-33. Ačkoliv krajský soud shledal v délce řízení před správním orgánem I. stupně vadu, dospěl k závěru, že na zákonnost rozhodnutí o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů nemá vliv.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost z důvodů, které podřadil pod § 103 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Krajský soud se podle stěžovatele nevypořádal se všemi žalobními námitkami, konkrétně s tvrzeným porušením práva na spravedlivý proces zakotveného v čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (dále jen „Úmluva“) a v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Toto porušení spatřoval v extrémních průtazích v řízení před správním orgánem I. stupně, pro které měl krajský soud rozhodnutí správních orgánů zrušit. Krajský soud se však s touto námitkou žádným způsobem nevypořádal. Porušení práva na spravedlivý proces se stěžovatel domáhal již v řízení o odvolání proti rozhodnutí o námitkách, žalovaný se tím však taktéž nezabýval.

[7] Stěžovatel dále namítl, že správní orgán I. stupně porušil svou povinnost vyplývající z § 71 odst. 1 správního řádu, podle něhož měl rozhodnutí vydat bez zbytečného odkladu.

pokračování

V projednávané věci bylo řízení zahájeno dne 29. 6. 2020, rozhodnutí o námitkách však bylo vydáno až po čtyřech letech. V této souvislosti došlo taktéž k porušení § 2 odst. 1 správního řádu a § 6 odst. 1 téhož zákona, která představují základní zásady činnosti správních orgánů. Ačkoliv i tato námitka představovala žalobní bod, krajský soud se s ní nevypořádal, resp. se s ní nevypořádal dostatečně přezkoumatelným způsobem.

[8] Konečně, krajský soud se nevypořádal ani s námitkou, zda lze prodlení s vydáním rozhodnutí v délce trvání téměř čtyři roky považovat za extrémní průtahy. Konstatoval pouze, že se jedná o vadu, která však nemá vliv na zákonnost rozhodnutí o námitkách. Byť účinná právní úprava stanoví pouze pořádkovou lhůtu pro vydání rozhodnutí, nelze ji vnímat jako neomezený časový okamžik bez možnosti příznivých následků pro účastníka řízení. Pořádková lhůta nemůže být v kontextu práva na spravedlivý proces a zásady rychlosti bezbřehá. Argumentaci, podle níž mohl stěžovatel využít některé z opatření proti nečinnosti, označil za nesprávnou a v rozporu se zákazem sebeobviňování. Povinností správních orgánů je vydat správní rozhodnutí v zákonných lhůtách. O opatřeních proti nečinnosti nadto správní orgán I. stupně stěžovatele ani nepoučil. Odkaz krajského soudu na rozsudek Městského soudu v Praze, č. j. 9 A 128/2010-33 stěžovatel považuje za nepřiléhavý, neboť se jednalo o skutkově i právně odlišnou situaci. Rozhodnutí žalovaného mělo být s ohledem na extrémní průtahy zrušeno, a to navíc analogicky v situaci, kdy trestní právo pro extrémní průtahy dlouhodobě umožňuje dovození příznivých právních následků ve prospěch osoby, proti níž se řízení vede. Pokud trestní právo umožňuje v typově závažnějších věcech zastavení řízení, mělo by to být umožněno i v nyní projednávané věci.

[9] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu a navrhl kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích uplatněných důvodů, přičemž též zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2 s. ř. s.

[11] Před samotným vypořádáním věcných námitek se však Nejvyšší správní soud bude zabývat nejprve tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Platí totiž, že v případě existence vad stanovených v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. již zpravidla není dán prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru a je nezbytné napadený rozsudek bez dalšího zrušit.

[12] Stěžovatel v této souvislosti namítl, že se krajský soud nevypořádal se žalobní námitkou, jež se týkala tvrzeného porušení práva na spravedlivý proces, které mělo spočívat v extrémních průtazích v řízení před správním orgánem I. stupně. Ačkoliv odůvodnění napadeného rozsudku není nikterak obsáhlé, odpověď na žalobní námitku v něm lze nalézt. Krajský soud totiž v délce správního řízení u správního orgánu I. stupně shledal nepřehlednou vadu, konstatoval však, že na zákonnost rozhodnutí o námitkách vliv nemá. Námitce, jež se týkala tvrzeného porušení práva na spravedlivý

proces, tak (byť implicitně) nepřisvědčil. Podle Nejvyššího správního soudu je takový postup v souladu s povinností orgánu veřejné moci své rozhodnutí řádně odůvodnit (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 313/2016-30, odst. [10], či ze dne 4. 8. 2023, č. j. 10 Afs 12/2021-75, odst. [50]).

[13] Vadu nepřezkoumatelnosti spatřoval stěžovatel také v tom, že se krajský soud nevypořádal (resp. se nevypořádal dostatečně přezkoumatelným způsobem) s námitkou porušení základních zásad činnosti správních orgánů (§ 2 odst. 1 správního řádu a § 6 odst. 1 téhož zákona). Stěžovatel se této námitce věnoval v žalobním bodě označeném výslovně jako „*porušení základních činností správních orgánů*“ (viz odstavce 18 až 21 žaloby). V odstavci 18 stěžovatel však pouze parafrázoval § 2 odst. 1 správního řádu, aniž by uvedl *konkrétní* argumentaci. V odstavci navazujícím poukázal na zásadu rychlosti řízení obsaženou v § 6 odst. 1 správního řádu, přičemž doplnil, že tato „*tvoří imanentní součást práva na spravedlivý proces, jak je podrobněji rozvedeno v bodě 7. a násl. žaloby*“, čímž pouze odkázal na argumentaci, která se nachází v jiné části žaloby (k vypořádání námítky týkající se tvrzeného porušení práva na spravedlivý proces viz výše). Pokud jde o zbývající dva odstavce řešeného žalobního bodu, stěžovatel namítl, že extrémními průtahy došlo ke zmaření jeho možnosti uvádět skutková tvrzení a důkazy na svou obranu (odstavec 20 žaloby), s touto argumentací se však krajský soud vypořádal v odstavci 7 napadeného rozsudku. Konečně, v odstavci 21 žaloby stěžovatel namítl, že nečinností správního orgánu byl zbaven práva na odečet bodů, čemuž krajský soud věnoval prostor v odstavci 8 napadeného rozsudku. Námitky uvedené ve zkoumaném žalobním bodu tak byly dostatečně vypořádány a kasační námitce nelze přisvědčit.

[14] Krajský soud se podle stěžovatele nevypořádal ani s otázkou, zda lze prodlení s vydáním rozhodnutí v délce trvání téměř čtyři roky považovat za extrémní průtahy a pokud ano, jaká délka extrémních průtahů je způsobila přivodit příznivé rozhodnutí pro stěžovatele. Otázkou dopadů nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí se krajský soud zabýval v odstavci 10 napadeného rozsudku. Pokud jde o tvrzení stěžovatele, že krajský soud „*pouze shledal v délce správního řízení nepřehlednou vadu, která však nemá vliv na zákonnost rozhodnutí o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů*“, lze uvést, že tomuto závěru předcházela úvaha krajského soudu o podstatě řízení o námitkách. Jestliže s tímto závěrem stěžovatel nesouhlasí, nelze než doplnit, že jeho nesouhlas s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku jeho nepřezkoumatelnost nezpůsobuje (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30 a ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163). Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku nemůže založit ani to, že krajský soud na základě požadavku stěžovatele nedefinoval, jaká délka průtahů je ve správním řízení způsobila přivodit příznivý výsledek pro stěžovatele. Úkolem krajského totiž nebylo vytvářet hypotézy tak, jak požadoval stěžovatel. Ani tato námitka tak není důvodná. Nejvyšší správní soud uzavírá, že napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti netrpí.

[15] Pokud jde o námitky věcné povahy, Nejvyšší správní soud předně uvádí skutečnosti, které zjistil z obsahu správního spisu. Stěžovateli bylo dne 23. 6. 2020 doručeno oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče, proti němuž podal námitky, které byly správnímu orgánu I. stupně doručeny dne 29. 6. 2020. Správní orgán I. stupně následně dne 16. 7. 2020 vyžádal podklady, na základě kterých byly stěžovateli

pokračování

připsány body. Spis byl poté dne 10. 4. 2024 přidělen jiné úřední osobě, která stěžovatele vyzvala k seznámení se s podklady. Stěžovatel se s nimi dne 6. 5. 2024 seznámil a využil i práva se k podkladům vyjádřit. Správní orgán I. stupně dne 3. 6. 2024 zamítl námitky jako nedůvodné a provedené záznamy bodů potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 8. 2024 zamítl a rozhodnutí o námitkách potvrdil.

[16] Skutečnost, že správní orgán I. stupně v projednávané věci vydal rozhodnutí téměř po čtyřech letech od zahájení správního řízení, není mezi účastníky řízení sporná. Sporným naopak zůstává, zda délka tohoto správního řízení mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o námitkách. Stěžovatel namítl, že správní orgán I. stupně porušil svou povinnost vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu, přičemž v této souvislosti došlo taktéž k porušení § 2 odst. 1 správního řádu a § 6 odst. 1 téhož zákona, která představují základní zásady činnosti správních orgánů.

[17] Podle § 2 odst. 1 správního řádu „[s]právní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu (dále jen „právní předpisy“). Kde se v tomto zákoně mluví o zákoně, rozumí se tím též mezinárodní smlouva, která je součástí právního řádu“.

[18] Podle § 6 odst. 1 správního řádu „[s]právní orgán vyřizuje věci bez zbytečných průtahů. Nečiní-li správní orgán úkony v zákonem stanovené lhůtě nebo ve lhůtě přiměřené, není-li zákonná lhůta stanovena, použije se ke zjednání nápravy ustanovení o ochraně před nečinností (§ 80)“.

[19] Podle § 71 odst. 1 správního řádu „[s]právní orgán je povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu“.

[20] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že v případě lhůty zakotvené v § 71 správního řádu se jedná o lhůtu pořádkovou. Její nedodržení nelze považovat za podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a nemůže tak být důvodem pro zrušení správního rozhodnutí soudem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019, č. j. 7 As 295/2018-37, ze dne 18. 6. 2020, č. j. 1 As 42/2019-50, ze dne 7. 4. 2022, č. j. 10 As 338/2021-56 nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 7. 2011, č. j. 9 A 128/2010-33, publ. pod č. 2985/2011 Sb. NSS). Přestože stěžovatel namítl, že posledně uvedené rozhodnutí, na něž krajský soud v napadeném rozsudku rovněž odkázal, nelze na posuzovanou věc použít, není tomu tak. Ačkoliv se v tomto rozsudku jednalo o uložení pokuty ze strany České obchodní inspekce, přičemž délka správního řízení byla mnohem kratší, rozsudek obsahuje závěr, který je plně aplikovatelný i na nyní projednávanou věc a tedy, že lhůta pro vydání správního rozhodnutí podle § 71 odst. 3 správního řádu je toliko lhůtou pořádkovou a její nedodržení nemůže být důvodem pro zrušení správního rozhodnutí soudem.

[21] Stěžovatel taktéž s odkazem na čl. 6 odst. 1 Úmluvy a čl. 38 odst. 2 Listiny namítl, že došlo k porušení práva na spravedlivý proces, a to s ohledem na extrémní průtahy

v řízení. Namítá, že trestní právo umožňuje v typově závažnějších věcech zastavení řízení, což by mělo by být umožněno i v nyní projednávané věci.

[22] Ani této námitce však nelze přisvědčit. Předně je nezbytné uvést, že žalobní námitka je obecná a představuje parafrázi žalobního tvrzení. Krajský soud v napadeném rozsudku vysvětlil, že v řízení o námitkách je předmětem přezkumu pouze to, zda existují způsobilé podklady pro záznam bodů, zda záznam byl proveden v souladu s podkladem a zda počet bodů odpovídá zákonu. V řízení o námitkách se nerozhoduje o pozbytí řidičského oprávnění, neboť pozbytí řidičského oprávnění nastává ze zákona jako následek dosažení 12 bodů a vyrozumění o této skutečnosti. Dospěl k závěru, že analogicky nelze převzít ustanovení o prekluzivní lhůtě z přestupkového zákona, ani ustanovení z oblasti trestního práva, neboť jde o postupy ještě vzdálenější. K námitce stěžovatele lze toliko zopakovat, že předmětem řízení o námitkách je *de facto* kontrola správnosti již evidovaných úkonů v registru řidičů z hlediska počtu bodů. Nezbytné je však dodat, že délka správního řízení před správním orgánem I. stupně byla zcela nepochybně nepoměrně dlouhá. Právě s ohledem na shora popsanou povahu řízení o námitkách by se mělo jednat o řízení rychlé. Jak však již bylo uvedeno výše, nedodržení lhůty po vydání rozhodnutí se nemůže projevit na výsledku řízení o námitkách, neboť jde o lhůtu pořádkovou.

[23] Práva na spravedlivý proces se stěžovatel podle svého tvrzení domáhal již v řízení o odvolání proti rozhodnutí o námitkách, žalovaný se tím však taktéž nezabýval. Ani tato námitka však není důvodná. Žalovaný odvolací námitku vypořádal společně s námitkou, která se týkala samotné délky správního řízení. Související závěry formuloval na straně 5 a 6 svého rozhodnutí, přičemž taktéž dospěl k závěru, že se jedná o lhůtu pořádkovou a s jejím zmeškáním spojuje procesní prostředek k ochraně proti nečinnosti ve smyslu § 80 správního řádu.

[24] Tuto argumentaci však stěžovatel označil za nesprávnou a v rozporu se zákazem sebeobviňování. V kasační stížnosti uvedl, že o opatřeních proti nečinnosti správního orgánu I. stupně jej tento orgán nepoučil. Nejvyššímu správnímu soudu nezbyvá než zopakovat, že stěžovatel se ochrany před nečinností mohl ve smyslu § 80 správního řádu domáhat. Tato možnost je jeho právem, nikoliv povinností, kterou v nyní projednávané věci nevyužil. Pokud jde o tvrzení, že tento postup je v rozporu se zákazem sebeobviňování, nelze tomu přisvědčit. Opatření proti nečinnosti je totiž konkrétním prostředkem, jak dosáhnout nápravu v situacích, kdy správní orgán neprovádí potřebné úkony ve lhůtě stanovené zákonem, případně v přiměřené době, pokud konkrétní lhůta určena není. Jeho využití neznamená, že se stěžovatel domáhá vydání *negativního* rozhodnutí, nýbrž toliko *vydání* rozhodnutí. Optikou stěžovatele by opatření proti nečinnosti nebylo možné využít nikdy, neboť by tomu bránily obavy účastníka řízení z vydání negativního rozhodnutí. Pokud jde o tvrzení, že správní orgán I. stupně stěžovatele o této možnosti ani nepoučil, nelze než uvést, že správní orgán I. stupně takovou povinnost neměl.

IV. Závěr a náklady řízení

pokračování

[25] Nejvyšší správní soud uzavírá, že napadený rozsudek krajského soudu je zákonný, a proto kasační stížnost proti němu podanou podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[26] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný byl ve věci úspěšný, prokazatelné náklady mu však nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud mu proto náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 5. března 2026

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu